

po mojih naukih in nič vam ne bo hudega. Z vami pa ne morem več, kajti naša dobra gospodinja, ki nam siplje vsak dan dvakrat dobrega zrnja, me izprašuje že štirinajst dni: Grahka, kdaj boš začela zopet nesti? Tako me vedno nagovarja, in zato moram in moram.“ Ne vtegnem se več ukvarjati z vami, bodite srečni!

Takrat, piščanček, bo konec tvojih srečnih brezskrbnih dni. Sam si boš moral iskati hrane, sam se varovati nesreče, sam paziti na sovražnike, mamice ne bo več pri tebi. — —

Ljubi moji otročki, piščančkovo življenje je življenje vaše. Tudi vi ste enako neokretni in revni, a mamice vaše so skrbne za vas, ej, še mnogo skrbnejše kot kokljice za piščeta. Koklja zapusti piščance v šestih, sedmih tednih, toda mamica te ne zapusti, te ne pozabi nikdar. Glej, da je tudi ti ne zapustiš in ne pozabiš nikdar — svoje zlate mamice!

Ferdinand Gregorec.

Povest o nagajivem boterčku.

Kaj menite, da je tisto noč Bogičev Mirče kaj spal? Kdodrug bi bil sanjal in zopet sanjal, a ta je bdel, boječ se, da bi mu sijajne podobe ne izginile izpred oči, in niti očesa ni upal zatisniti. Zakaj neki ne?

Ej, Binkošti so se približale in Mirče je imel iti k birmi. Izbrali so mu botra, velikega in debelega gospoda, črnih brk in ostrega pogleda. Bogičev se ga je kar zbal, ko ga je prvič zagledal; pa potolažila ga je — glejte si no — gospodova zlata verižica, pripeta za gumbe belega telovnika, s katero se je boterček večkrat poigral, da se je zlato blesketalo in je dragulj na zlatem obesku žarel v vseh mavričnih bojah.

Fantu je to odsile ugajalo; niti misliti si ni upal, da bi tudi on ne dobil v dar take zlate verižice z

lepo uro in seveda še kaj drugega, kar prodajajo v tistih z belimi plahtami odetih lopah in pa v prodajalnicah, nad katerimi se blišči ime „Slaščičarnica“. Tja je Mirče vedno silil mamó in ateja, odkar ga je peljala tje notri nekoč starejša sestra.

Igrača pa slaščica, to je bilo njegovo življenje in zato bi bil pripustil Mirče vse na svetu, še celo to, da bi se kdo namestu njega kaj naizust naučil. Ej kaj pravim? Kaj se ni vedno jokal, kadar je mama zapovedala, naj se gre učít? Ali, če je atej zaklical: „Knjige, knjige!“ Ubogal je sicer in zbežal v svojo sobico — pa kaj? Čeprav je črke gledal, pa jih ni videl.

Zadnji čas — to je bil Mirče revež! Ojoj, ojoj, koliko se je moral učiti! Pomislite, ves tisti odstavek v katekizmu, koder stoji zapisano: „zakrament svete birme.“ To ti je bilo zanj trpljenja in žalosti! Koliko veselih uric mu je to pokvarilo, in da se ni bal boterčka, ki mu je zapretil, da ga bo vprašal, če se je kaj naučil, gotovo bi ne bil znal vsega.

Mamica mu je dala torej tisto srečno jutro novo obleko, ga lepo umila in počesala, okoli vrata mu je navezala raznobarvno pentljo, in z atajem sta odšla k boterčku.

Atej mu je po poti pripovedoval, kako se mora vesti v cerkvi in pri botru. A kaj, ko ga Mirče ni imel časa poslušati. Vedno in vedno mu je blodila po glavi zlata botrova verižica. Tako se je zatopil v svoje blodnje, da se je enkrat celo potipal po telovniku, če že morda nima zlate verižice. A ni je še bilo in vstrepetal je v bojazni: kaj pa, če je ne bo? —

A kaj takega si še misliti ni mogel. Saj je v šoli povedal že gospodu katehetu, ki so ga izprašali in mu dali birmanski listek, da bode dobil zlato verižico; tudi svojim sošolcem je naznanil to veselo novico. Marsikdo mu je bil nevoščljiv; ta in oni je vzdihnil, namrdil obraz, češ: oh, če bi imel jaz takega botra! Mirče se je pa zadovoljno, da celo porogljivo nasmehnil: „Jaz ga pa imam.“

Odpeljala sta se z boterčkom k birmi v veliki bleščeči kočiji, v katero sta bila vprežena dva čila vranca. Kako je to ugajalo Mirčetu! Črez rob odprtega

voza se je stegoval in gledal, če ga vendar vsakdo opazuje.

Jej, tam ga je srečala teta in mu veselo pokimala. — „Da bi se vsaj nekoliko hotela ustaviti kočija, da bi vsaj teti mogel povedati, da bom dobil zlato verižico.“ A ni se mu izpolnila neizpovedana želja in konjiča sta dirjala naprej. Došla sta mimo urarja, v čegar izložbi so se blesketale dragocene verižice, ure, obeski in druge take lepe reči. Tam se je pa Mirče ojačil in se obrnil k boterčku:

„Ne res, da bom dobil takole zlato“, a dalje ni mogel, beseda mu je zastala v grlu in ob pogledu na osorni botrov obraz mu je izginila beseda z jeziku, lice se mu je izpreminjalo in zazdelo se mu je, da je nekaj izbleknil, česar ne bi smel, in preverjen je bil, da ni storil prav. — Ojoj, če pa sedaj nič ne bo?

„Kaj hočeš?“ ga vpraša boter nekam trdo, da se ga Mirče še pogledati ni upal, kaj še, da bi mu bil odgovoril.

Boter je pa nadaljeval:

„Mi smo se zmenili samo za botra!“ In pogledal je na fanta, ki se je bolj in bolj odrival od njega, kakor bi se bal, da ne bi česa dobil. Pa boterček se je natihem dobrovoljno smejal in gledal drugam.

Pred cerkvijo je stala ogromna množica ljudi, botrov in boterc, birmancev in birmank, zbirajočih in kupujočih pri štantih sladšičice, ure, verižice, mašne knjižice, denarnice in Bog vé, kaj še vse.

Osorni boter je pa peljal Mirčeta kar v cerkev in iz cerkve naravnost domov.

Mirče je napel oči in obraz se mu je skremžil v take gube, kakor se navadno naredé, če se pripravlja kdo na jok.

Začel se je hudovati v mislih na ateja, da mu je izbral takega hudega botra. Sedaj je bil že zagotovljen, da ne bo dobil nič, kaj še zlato verižico?

Najraje bi se bil zjokal, pa ga je bilo sram. Kaj bi pa porekli doma mama in atej, če bi to zvedeli? Pa kaj, ko je bil tako prevarjen! Ta zlata verižica, — da ga je morala tako zmešati.

Pri botru je ostal še pri obedu, a potem je dal ta napreči voz in Mirče se je odpeljal domov, sam, popolnoma sam . . .

„Kaj res ne bom nič dobil?“ se je vprašal, ko je vzel od njega boterček slovo in izginil za vrati. Potem je pa bridko zajokal in ko je bil že doma, si je šele obrisal težke solze.

Doma so ga veselo sprejeli in mamica ga je poljubila na čelo, potem pa skrbno vprašala, kaj se je pripetilo, ko je videla sinčkovno lice solzno.

„Mama, jaz pa nisem dobil nič za birmo.“

„O ti revček ti, pa saj si sam hotel imeti takega boterčka.“

In peljala ga je v njegovo sobico.

„Oooo!“ Protí nebu je dvignil roki, iz grla ni mogel spraviti nobene besede, le gledal je in občudoval svojo mizico, danes napolnjeno z najrazličnejšimi slaščicami, pa mašna knjiga z zlato obrezo se je svetila tam in ojoj, kaka lepa verižica z uro! V prvem hipu ni vedel Mirče, jeli zlata ali srebrna. Malce je namrdil obraz, ko je izprevidel, da je samo srebrna. No, da se je le svetila, in Mirče je bil rešen vseh prevar in bridkosti.

Zadovoljno se je nasmeljal in se oziral po mizi, katere slaščice je najmanj škoda.

„Da so mu morali tako nagajati. Če se le niso zmenili?“ mu je rojilo po glavi.

Kaj pa, če bi se bili, saj poznali so ga!

Mirče je danes že velik gospod in veliko dragoceno verižico ima pripeto na telovniku.

Sedaj je bil tudi on že večkrat boterček in vsakokrat pové svojim birmančkom to dogodbo. Potem jih pa obilno obdaruje, seveda jim zlatih verižic ne kupe — kaj bi pa počeli malčeki ž njimi?

Vendar so pa zadovoljni, saj ni vsakdo toliko pohlepen, kakor je bil nekdanj — Mirče. F. M.

